

mig nu rigtigt nok, hvis man overhovedet i en saa lidet vigtig Formjag vil lægge nogen Vægt paa Forskjellen, at det egentlig er rigtigst, at det staaer i Præmisserne. Det hele Spørgsmaal vil imidlertid, som sagt, meget sjældent komme frem, men allerede derfor forekommer det mig ogsaa at være correctest at lade det blive ved Paragraphens Affattelse, som den er, og det saa meget mere, som den foreslaaede Forandring, hvis man endelig vilde have den foretagen, dog ialfald, i Henhold til hvad jeg har anført, burde staae paa et andet Sted, og ikke gives som en almindelig Regel for Proceduren for Høiestret. Sagen er jo iøvrigt ikke af stor Vigtighed, og til disse Bemærkninger skal jeg derfor indskrænke mig med Hensyn til dette Punkt.

Lehmann: Jeg maa med Udvalgets ærede Ordfører være enig i, at det første Forslag af den høitærede Justitsminister ingenlunde er saa uskyldigt, som det synes, at den ærede Minister selv anseer det for at være. Det borttager nemlig af, hvad der ved 2den Behandling blev vedtaget med Hensyn til § 3, Alt det, hvorpaa jeg for mit Vedkommende sætter nogen Pris. Idet det substituerer Amtmændene istedetfor Justitsministeren, voldgives Sagen til den Tilfældighed, at de forskjellige Amtmænds forskjellige Ansuelser, Sver og Kløgt gjøre sig gjældende, medens den Gensartethed og den fyldige og veloverveiede Omsigt, som jeg maa ansee for at være i høieste Grad ønskelig med Hensyn til de heromhandlede Vedtægter, kun kan garanteres derved, at deres Udarbejdelse skeer i Justitsministeriet, af den samme Autoritet, som har udarbejdet selve Loven, saaledes, at det andet Moment, Forskjellen mellem de enkelte Vedtægter, først kommer frem bagesier, derved, at de locale Autoriteter — og, om Amtmanden saa skal være med, da for mig gjerne — faae Leilighed til at udtale sig om de Modificationer og de Smaaforandringer, som de maatte ansee for ønskelige, hvornæst Sagen saa kommer tilbage til Justitsministeriet. Tilveiebringelsen af den fornødne Gensartethed og, jeg kan gjerne sige, en blot nogenlunde fyldestgjørende Tilfredsstillelse af de almindelige Stats-

hensyn, som i disse Sager bør være de overveende — idet det jo egentligt slet ikke er communale Spørgsmaal, hvormed vi her beskæftige os — vil man kun kunne fikke sig ved at fastholde, hvad Landsthinget vedtog ved 2den Behandling med Hensyn til § 3; det vil derimod ganske gaae til Spilde ved at gaae ind paa den Tilveiebringelsesmaade for Vedtægterne, som foreslaaes af den ærede Minister. Jeg kan heller ikke nægte, at det forekommer mig, at et Supplement til en Lov, der optræder med Fordring paa at aflydes af Borgene, meest passende bør komme fra den høieste Justitsautoritet og derimod ikke fra en saadan Melleminstans som Amtmændene. Jeg vil altsaa meget tilraade det ærede Thing at stemme imod de første tvende Endringsforslag af den ærede Justitsminister og derimod at opretholde den nuværende Affattelse af §§ 3 og 5. Den eneste lille Vanskelighed, som derved bliver tilbage, er, at der — hvis det endelig vedtages at udgive en Lovtidende, og hvis alle saadanne Bestemmelser og Vedtægter som de, hvorom der her er Spørgsmaal, skulle optages i samme, forsaavidt de udgaae fra Ministerierne — maaskee vil blive Et og Andet i Lovtidenden, som ikke har almindelig Interesse. Jeg har imidlertid allerede ved forrige Behandling paaviist, at, naar Vedtægterne blive udarbejdede paa den Maade, som Thinget dengang gik ud fra, da vil det hele Stof i dem blive meget eensartet og de smaa Variationer imellem dem ville jo ogsaa kunne sættes som smaa Noter eller som en Efterkrift, eller paa hvilken anden Maade man nu vilde vælge. Og ialfald kan dog Hensynet til en saa uafgjort Eventualitet, som at der maatte udkomme en Lovtidende, og at den derhos maatte blive af et saadant Omfang, at ogsaa Vedtægter, der udfærdiges af Ministerierne, maatte blive at indsette deri, ikke bevættig til at træffe en saa extraordinair Forskrift, som at de heromhandlede Vedtægter skulde udfærdiges af en Anden end den, der tog Beslutningen om dem. Følgen deraf vilde i Virkeligheden blive, at Justitsministeren kun kom til at paasee, at der ikke kom Noget ind i Vedtægterne, som var stridende mod almindelige Retssætninger, eller som var